

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 75. Ἐξέμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰουνίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 27

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, μεταφρασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

—Συνεχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—
Ὡστόσο ὁ γυρολόγος ἔτρωγε μὲ ὀρεξί. Ὁ Τζάκ τοῦδαζε νὰ πίνῃ καὶ εὐχαρίστηση τὸν ἔδλεπε νὰ κόβῃ κάποιες πελώριες φέτες ψωμι καὶ νὰ μπουκωνεταί.

—Σάρέσει τὸ κραοὶ μας;
—Δαμπρό!
—Καὶ τὸ ζαμπόνι μας;
—Ἐξοχο!

Ἐξω ἔδρεχε τώρα μὲ τὸ τουλούμι.

Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ παιδί μιλοῦσαν ἐν τῇ εὐχαρίστησιν ἐκείνῃ πού μᾶς προξενεῖ στὴν κακοκαιρίᾳ ἢ στέγγῃ, τὸ ἄσυλο. Ὁ γυρολόγος ἔλεγε πῶς νομαζόταν Μπελιζαίρ κι' ἦταν ὁ πρωτότοκος σὲ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια. Καθόνταν στὴν «ὁδὸς Ἐδραίων», στὸ Παρίσι, αὐτός, ὁ πατέρας του, οἱ τρεῖς ἀδερφοὶ του κι' οἱ τέσσαρες ἀδερφές του. Ὅλοι αὐτοὶ ἔπαιζαν ψάθινα καπέλλα γιὰ τὸ καλοκαίρι, κασκέττα γιὰ τὸ χειμῶνα καὶ, ὅταν γινόταν ἡ πρὸς πρὸς ἀλλοι ἔβριζαν στὰ προάστεια κι' ἄλλοι εἰς ἐπαρχίαι γιὰ νὰ τὴν πουλοῦν.
—Καὶ πηγαίνεις μακριά; τὸν ρώτησε ὁ Τζάκ.

—Οὐ! φτάνω κι' ὡς τὴ Νάντη, πού ἔχω μιὰ ἀδερφή παντρεμένη.
—Θάναί πολύ κουραστικὸ γιὰ σέ; πού περπατεῖς τόσο δύσκολα...
—Φοβερά!.. Τὸ βράδυ μόνο ἀναπαύομαι λίγο, ὅταν πετῶ πιά αὐτὰ τὰ νανθεματισμένα παπούτσια. Μὰ καὶ τότε δὲ νοιώθω μεγάλη εὐχαρίστηση, γιὰτὶ συλλογιέμαι πῶς θὰ ἐκναθάω.

—Καὶ γιὰτὶ δὲν ἀρνεῖσαι νὰ πηγαίνῃς ὡς τὴ Νάντη οἱ ἀδερφοὶ σου;
—Εἶναι μικροὶ ἀκόμα γιὰ μεγάλας περιόδους. Ἐπειτα ὁ γέρος μας ἔχει ἀδυναμία μὲ τοὺς μικρούς, τοὺς ἔλει κοντά του. Ἐ, ἐγὼ εἶμαι ἄλλος... Ἐμένα μᾶφνει...

Τοῦ φαινόταν πολὺ φυσικὸ νὰ γαπᾷ ὁ πατέρας περισσότερο τὰ δέξερφια τοῦ ἀπ' αὐτόν. Καὶ κοιτάζοντας τὰ μεγάλα κίτρινα παπούτσια του, ἐπρόσθεσε:

—Ἄς μπορούσα μόνο νάκανα ἓνα ζευγάρι παραγγελιά!..

Ἡ θύελλα ἔξω λυσσοῦσε. Βροχή, ἀέρας, βροντές, ἔκαναν ἓναν κρότο τρομαχτικόν. Δὲν ἀκουγόταν πιά πού μιλοῦσαν κι' ὁ Μπελιζαίρ εἶχε πάψει τίς ἱστορίες του, ἐξακολουθώντας νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνῃ σιωπηλός, ὅταν ἄξαφνα ἀκούστηκε στὴν πόρτα κτύπος δυνατὸς πού ἔκαμε τὸν Τζάκ νὰ χλωμιάσῃ.

—Νά τους! ψιθύρισε ἄχ, Θέ μου! Ἦταν ὁ Νταρζαντόν μὲ τὴ γυναίκα

του. Δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ γυρίσουν τόσο νωρίς, ἀλλὰ ὁ φόβος τῆς βροχῆς τοὺς ξεσήκωσε. Ἄν κι' ἔτρεχαν στὸ δρόμο, δὲν πρόφτασαν: εἶχαν γίνεи μουσκίδι κι' ὁ ποιητής, πού φοβόταν πολὺ τὴν ὕγεια του, ἦταν καταφυροκισμένος.

—Φωτιά στὴ σάλα γρήγορα, Ἰδα!
—Ναί, ναί, ἀμέσως!

Μα καθὼς τινάζονταν κι' ἀνοίγαν τίς ὀμπρέλλες τους, γιὰ νὰ τίς ἀφίσουν νὰ στεγνώσουν ἀπέξω, ὁ Νταρζαντόν εἶδε ἐκπληκτος σὲ μιὰν ἄκρη τὴν πελώρια στίβα τῶν παναμάδων.

—Τ' εἶν' αὐτά; ἔκαμε.

Ὁ Τζάκ παρακαλοῦσε τώρα νὰ νοίξῃ ἡ γῆ καὶ νὰ τὸν καταπιῇ, μαζὶ μὲ τὸ μουσαφίρη του καὶ τὸ στρωμένο τραπέζι. Μὰ τέτοιο θαῦμα δὲν ἔγινε. Κι' ὁ Νταρζαντόν μπήκε στὴν τραπεζαρία, ἔρριξε μιὰ ματιά καὶ τὰ κατὰλαβε ὅλα.

—Ἐλα λοιπόν, Ἰδα, νὰ ἰδῇς!.. φώναξε μὲ εἰρωνεία. Δέ μου τόπες πῶς ὁ κύριος Τζάκ ἔχει σήμερὰ ἐπισκέψεις! Ὅριστε! ὁ κύριος δέχεται καὶ τρατάρει τοὺς φίλους του!..

—ὦ, Τζάκ! Τζάκ!.. ἔκαμε ἡ Ἰδα.

—Μὴ τὸν μαλώνετε, κυρία, δοκίμασε νὰ ἐπεμβῇ ὁ Μπελιζαίρ· ἐγὼ φταίω...

—Ἔσετε, κύριε, νὰ σωπαίνετε! τὸν ἐκοψε μανιασμένος ὁ Νταρζαντόν.

Κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, ἐξακολούθησε βάνουσα:

—Καὶ νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρη νὰ τοῦ δίνῃς ἀμέσως, μὴ φωνάξω τὸ χωροφύλακα, νὰ σὲ μάθῃ αὐτὸς πῶς μπαίνουν στὰ ξένα σπῆτια!.. Ἐλα, δρόμο, μπαγαπόντη!..

Ὁ κακόμοιρος ἐκεῖνος, πού τὸ ἐπάγγελμα τὸν εἶχε συνειθισμένο σ' ὅλους τοὺς ἐξευτελισμούς, φορτώθηκε γρήγορα τὸ πανέρι του, ἔρριξε μιὰ θλιβερὴ ματιά στὰ τζάμια πού τᾶδερνε ἡ μπόρα, ἄλλῃ μιὰ, γεμάτη εὐγνωμοσύνη, στὸ μικρὸ Τζάκ, ἔσκυψε μονόμπαπτα γιὰ νὰ τοὺς χαιρετήσῃ καί, χωρὶς νὰ πῇ λέξη, σκυμμένος πάντα, βγήκε στὸ δρόμο,

«Ὁ Τζάκ τὸν ἔδλεπε μ' εὐχαρίστηση νὰ κόβῃ κάτι πελώριες φέτες...» (Σελ. 213, στ. α').

στη ραγδαία βροχή, που κρότησε πάνω στους παναμάδες του σά χαλάζι.

Εκλείσαν πίσω του την ξύπορτα και γύρισαν στην τραπέζα. Σώπαιναν όλοι. Η κυρά-Παγώνα άναβε στο τζάκι κλαδιά, ή Ίδα πολεμούσε να στεγνώσει το σακκάκι του Νταρζαντόν κι αυτός, με τα μανικοπουκάμισα, σουλατσάριζε θυμωμένος.

Αξαφνα, περνώντας μπροστά από το τραπέζι, είδε το ζαμπόνι, το ζαμπόνι του, που το μαχαίρι του γυρολόγου, κινούμενο απ' την άχόρταγή του πείνα, το είχε κατακόψει, του είχε ανοίξει τρύπες βαθιές, το είχε ρημάξει!

Εχλώμιασε απ' το κακό του.

—Ω, μ' αυτό δεν το είχα ιδεί! φώναξε και το ζαμπόνι μου ακόμα;!

—Τί; πείραξαν και το ζαμπόνι; ρώτησε ή Ίδα, γυρίζοντας από το τζάκι, κατάπληκτη μπροστά στην αντίκουστη αὐθάδεια.

Η κυρά Παγώνα επρόσθεσε:

—Εγώ του το είπα πως ο κύριος θα μάλωνε αν έδινε ζαμπόνι αυτού του γύφτου... Ε, μα το παιδί δεν ξέρει... παιδί, βλέπεις!...

Κι' ο ίδιος ο Τζάκ συναισθάνθηκε τώρα τί είχε κάνει και, τρέμοντας δολος, ψιθύρισε:

—Με συγχωρείτε...

Α, μάλιστα, να τον συχωρέσουν! Σά να μην ήξερε το μάθημά του ή σά να είχε λερώσει τη μπλούζα του!...

Ο πατριός τον άρπαξε από τα μπράτσα, τον τράνταξε σύσσωμο, τον σήκωσε ψηλά σά ναθελε να του δείξει την αδυναμία του. Και τον άρχισε:

—Πώς τόλμησες εσύ ν' άγγίξεις το ζαμπόνι μου; Με ποιό δικαίωμα, ε;... Δεν ήξερες πως δεν ήταν δικό σου;... Και πρώτα-πρώτα, τίποτα δεν είναι δικό σου εδώ μέσα. Το κρεβάτι που κοιμάσαι, το ψωμί που τρώς, όλα τα χρωστάς στην καλοσύνη μου, στην ευσπλαχνία μου! Γιατί καταχράσαι λοιπόν; Ποιός είσαι σύ; Παιδί μου είσαι; Πατέρας σου είμαι; Όχι! λοιπόν;... Με τί δικαίωμα, ε; με τί δικαίωμα;

Σταμάτησε, βλέποντας τάπελπισμένα, τα έκτετυτικά γνεψίματα της Ίδας. Κι' άφρίζοντας που δεν μπόρεσε να πη κι' άλλα, να ξεθυμάνη, ο κακός άνθρωπος άφησε το παιδί, ανέδηκε στην κάμαρά του και κλείστηκε μέσα βροντώντας την πόρτα.

Ο Τζάκ απόμεινε χλωμός και βουβός μπροστά στη μητέρα του. Κι' αυτή ή άμοιρη, σηκώνοντας τα χέρια ψηλά, ρώτησε πάλι το Θεό τί κακό του είχε κάνει, για να τη βασανίζει έτσι στη ζωή...

Η ζωή, αλήθεια, στις Καστανούλες ήταν πιά πολύ δύσκολη για όλους. Και μέσ' στις άλλες της δυσχέρειες, προστέ-

θηκε και μιá άρρώστεια του Νταρζαντόν. Ο ποιητής άρρώστησε απ' το στομάχι του. Δεν ήταν τίποτα σοβαρό, μα ό έγωιστής που μεγαλοποιούσε όλα τα δικά του, πρώτα έπεισε τον εαυτό του πως ήταν έτοιμοθάνατος κι' έπειτα τρομοκράτησε και τους άλλους. Η Ίδα έγινε πιά ή νοσοκόμα του. Προσπαθούσε ή δύστυχη να του κάνη όλες τις ιδιοτροπίες και τις ελάχιστα. Ο άρρωστος ήθελε προπάντων ήσυχία. Δεν μπορούσε νακούει τον παραμικρό θόρυβο στο σπίτι. Γι' αυτό ή Ίδα δεν άφινε κανένα να μιλήσει ή να περπατήσει δυνατά.

—Σιωπή! τους έλεγε κάθε στιγμή. Είναι άρρωστος!

Όπως άλλη φορά έλεγε «εργάζεται». Γιατί τώρα ο ποιητής δεν εργαζόταν καθόλου. Η άρρώστεια, φανταστική το περισσότερο και προσποιημένη, χρησίμευε για πρόφαση στην όκηνηρία του, στη στείρωσή του και στην άκεριά του. Όρες δλάκερες καθόταν ξαπλωμένος χωρίς να κάνη τίποτα, ούτε να διαβάσει, ούτε να μιλήσει και σχεδόν ούτε να σκέπτεται. Μόνο για φαί είχε όρεξη. Κι' όταν θυμόταν την «Κόρη του Φάουστ», μουρμούριζε:

—Θά ζήσω άραγε να την τελειώσω;

Η άρρώστεια του Νταρζαντόν έκαμε ταχτικό επισκέπτη του σπιτιού τον γιατρό Ριβάλ. Η πελατεία του καλού αυτού ανθρώπου ήταν άπλωμένη σε μιάν έκταση από δέκα τουλάχιστο τετραγωνικές λεύγες και σε κάθε γωνιά δρόμου παραφύλαγαν το πέρασμά του για να τον καλούν. Εμπαινε πάντα χαρούμενος, ζωηρός, με τις τσέπες της ρεδιγκότας του γεμάτες φυλλάδια που τα διάβαζε πηγαίνοντας, είτε με τα πόδια είτε με τ' άμάξι του. Η Ίδα τον δεχόταν στο διάδρομο με περίλυπο ύφος και του έλεγε σιγά:

—Αχ, γιατρέ, έλάτε γρήγορα! Δεν ξέρετε σε τί κατάσταση είναι σήμερα ο καϊμένος ο ποιητής μας!

—Όχι δά! της άπαντούσε τίποτα δεν έχει, διασκέδαση θέλει μόνο.

(Ακολουθεί)

ΟΡΦΑΝΕΙΑ

Σε Σένα, Μητέρα.

Χρόνια τώρα, κάθε μέρα βλέπω να φιλή το παιδί της μιá Μητέρα με στοργή.

Δάκρυ χύνω κι' όνειρεύω το θερμό φιλή της Μαμμάς μου και ζηλεύω το παιδί.

Σχίζει θλίψη την καρδιά μου πούμαι όρφανό, φέρνω πόνος μου τη Μαμμά μου και πονώ!

PITA N. ΜΠΟΥΜΗ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

[Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 206.]

Ελλη.—Ναι. Άν ήξερες. Μιά δλόκληρη ιστορία. Τη μέρα που μου το φέρανε από το κατάστημα, ήρθα να το δοκιμάσω έδω ακριβώς, στην τουζέτα μου. Έτσι καθώς τόβαλα και παρατηρούσα, είδα μέσα από τον καθρέφτη δυό μάτια να καρφώνονται πάνω μου και να με κοιττούν άνοιχτά, μ' ένα άλλόκοτο κοίτταγμα, πώς από τη τζαμόπορτα αυτή. Δεν ξέρεις. Μ' έπιασε κάτι σαν πυρετός, μιá θολούρα σκέπασε τα μάτια μου. Κάτι σαν ζάλη. Κι' όταν κατόρθωσα πάλι να συγκεντρωθώ και να κοιτάξω καλά, είδα πως τα μάτια αυτά που καρφώνονταν πάνω μου τόσο άλλόκοτα, έτσι σαν άγρια, ήταν τα μάτια της...

Μάχη.—Τά μάτια...

Ελλη.—Της Μαρίας! Τόδαλα και τόρριξα μες στη ντουλάπα. Δεν ήθελα να το ξαναβάλω. Μούκανε κακό που τόδλεπα. Και σαν έπιχείρησα άργότερα να το ξαναφορέσω, ό ίδιος πονοκέφαλος, ή ίδια ζάλη μ' έπιασε. Βρήκα διάφορες αίτιες, πως δέ μ' άρεσε, πως πέρασε ή μόδα, και κατάφερα τη μητέρα να δεχτεί να το χαρίσουμε στη Μαρία. Η μητέρα δέχτηκε. Μά εκείνη...

Μάχη.—Φαντάζομαι τη χαρά της!

Ελλη.—Έτσι φανταζόμουν κι' εγώ. Μά τί θάλεγες σά μάθαινες πως ή Μαρία άρνήθηκε να το δεχτεί;

Μάχη (μ' έκπληξη).—Δεν το δέχτηκε;!

Ελλη.—Ναι! Προφασίστηκε χίλιες δυό αίτιες. Πως δεν βγαίνει έξω, πως είναι θλιμμένη και άλλα. Μά είναι ένα πράμμα που με ρίχνει σε μιá παράδοση περιέργεια. Φαντάσου πως πολλές φορές ύστερα απ' την άρνήσή της, την έπιασα τυχαίως, να στέκει μπροστά στον καθρέφτη και να προσπαθώ να φέρσει το καπέλλο αυτό που δέ δέχτηκε.

Μάχη.—Ίσως να το μετανόησε κατόπι που άρνήθηκε. (Ύστερα από μικρή παύση). Ελλη, κάτι έχω να σου πώ. Δεν ξέρεις πόσο θάθελα να δέλεπα αυτή τη σκηνή. Ηθελα νακούγα τί θάλεγε όταν θα παρουσιαζόμαστε ξαφνικά μπροστά της. Μου φαίνεται πως το κορίτσι αυτό κρύβει κάτι μέσα της, κάποιο πόνος ίσως, κανένα μεγάλο μυστικό, που δέ θα μās άρνιόταν να το μαρτυρήσει.

Ελλη.—Μά είναι άργά, Μάχη, άλλη μέρα. Τώρα δεν έχουμε καιρό.

Μάχη.—Όχι. Μή μου το άρνήθεις αυτό, Ελλη. Πέση ώρα θα κάνουμε. Έπειτα δεν φάνηκε ακόμα ή δεσποινίς Δήμα. Έχουμε καιρό.

Ελλη.—Αφού επιμένεις... Μά πως θα τα καταφέρουμε;

Μάχη.—Πως;... (Ύστερα από λίγη σκέψη). Α! βρήκα! Θα κάνουμε πως φεύγουμε. Έσύ θα της φωνάξεις και θα της πεις να συγυρίση. Το καπέλλο θα μείνει αυτού που είναι. Μου φαίνεται πως σαν θα το δει, δεν θα μπόρεσει να ναντισταθεί πάλι στη δύναμη αυτή που την σπρώχνει. Έμεις θάμαστε κρυμένες πίσω απ' την τζαμόπορτα. Και μόλις τη δούμε να το φορέσει, φράπ!...

Ελλη.—Μά γρήγορα! Να κάνουμε γρήγορα μήν τυχόν έρβει ό Νίκος και μās τα χαλάσει. (Πηγαίνει στην πόρτα και φωνάζει) Μαρία! Μαρία!...

Μάχη, (στην Ελλη που πάει στην πόρτα).—Δεν πιστεύω! Θα τον τράδηξε πάλι κανέναν τόμος και δεν του κάνει όρεξη να τον άφίσει αν δεν πάμε έμεις. Αφού άλλωστε δεν μās ένόχλησε ως τα τώρα! (Μπαίνει ή Μαρία.)

Ελλη.—Άκουσε, Μαρία! Έμεις φεύγουμε. Συμμάζεψε λίγο το δωμάτιο, ε;

Μαρία, (που το μάτι της πέφτει στο καπέλλο χωρίς να κοιτάξει καθόλου την Ελλη).—Νά μείνετε ήσυχη, δεσποινίς. Θα είναι όλα εν τάξει σά θα γυρίσετε. (Η Ελλη κι' ή Μάχη άλληλοκοιτάζονται.)

Ελλη.—Ευχαριστώ, Μαρία.

Μάχη.—Χαίρετε.

Μαρία.—Χαίρετε και καλή διασκέδαση... (Τις συνοδεύει ως την πόρτα. Εκεί στέκει λίγο και τις παρακολουθεί με λυπημένο βλέμμα. Έπειτα γυρνά με κάποια λάμψη χαράς στο πρόσωπο.) Θα το φορέσω ακόμα μιá φορά! (Παίρνει το καπέλλο απ' το τραπέζι.) Και σήμερα, παράξενο! μοιάζει περισσότερο από κάθε άλλη φορά με το δικό μου. Νά κι' ή χρυσή κορδελίτσα του άκόμα. (Με κάποια λύπη.) Και να μην προρτάσω να το χαρώ κι' εγώ!... Όστε δυό φορές δεν τόβαλα. Πόσο φάνταζε την ήμέρα της Παναγίας στην εκκλησιά. (Πίσω απ' την τζαμόπορτα φαίνονται τώρα ή Μάχη κι' ή Ελλη που παρακολουθούν.)

Μάχη, (απ' έξω σιγά).—Δεν τόδαλε άκόμα. Νά τώρα έτοιμάζεται! Έτσι όπως σουπα, Ελλη!

Μαρία, (βάζοντας το καπέλλο).—Όπως την ήμέρα της γιορτής μου στη Σμύρνη! Μονάχα τώρα είμαι πιό άδύνατη, λίγο πιό χλωμή... (σαν σ' όνειρο.) Νά τώρα, θάρθει κι' ή μητέρα μου από πάνω να με φιλήσει... Έλα, μητέρα... Μά γιατί άργείς τόσο! (Μπαίνουν τα κορίτσια, προσποιούμενα πως κουβεντιάζουν. Η Μαρία ξαφνιασμένη μαζώνεται στη γωνιά βουβή και σκυφτή χωρίς να προφτάσει να βγάλει απ' την τσάχη της το καπέλλο.)

Ελλη, (με προσποίηση).—Μπά! Σό είσαι, Μαρία; Τί όμορφα που σου πάει! (Η Μαρία κάνει να το βγάλει.)

Ω! όχι! Άς το. Μή. Γιατί άρνήθηκες να το δεχτείς; Κράτησέ το. Δικό σου είναι. Δεν ξέρεις πόσο θα μ' ευχαριστήσεις.

Μαρία, (σαστισμένα).—Όχι! σάς ευχαριστώ. Έτσι τόδαλα. Δεν θέλω. Συχωρέστε με... (Με κάποια συγκίνηση). Δεν κάνει να φορέσω τέτοια εγώ. Η μητέρα μου... Ο πατέρας... Συχωρέστε με... Δεν θα ξαναγίνει αυτό. Σας το όπόσχομαι...

Ελλη.—Μά δεν έκανες τίποτα. Δικό σου ήταν. Γιατί δεν θέλεις; Άν δέ σ' άρέσει, μή το βάλεις. Πάρ' το όμως...

Μάχη, (γλυκά, χαϊδευτικά).—Έλα, Μαρία. Μήν κάνεις να λυπηθεί ή Ελλη. Εκείνη σ' αγαπάει τόσο πολύ...

Μαρία, (σιγά).—Μά κι' εγώ... Σας ευχαριστώ. Δέ θέλω όμως. (Βγάζει το καπέλλο και το άφίρει σιγά-σιγά με κάποια δισταγμική δροσάτη...)

ποια ευλάβεια πάνω στο μάρμαρο της τουαλέτας.) Σας ευχαριστώ και πάλι. Μά δεν μπορώ. Μου φτάνει, μονάχα μιá στιγμή ευτυχίας. (Πέφτει σ' ένα κάθισμα με λυγμούς.)

Ελλη, (με καταφανή συγκίνηση).—Έλα, Μαρία. Μήν κλαίς. Γιατί να κλαίς; Δεν κάνει να κλαίς σήμερα. Ησύχασε, θα ξεμερώσει και για σένα μιá καινούρια ευτυχισμένη μέρα. (Αργό, πνιχτό το κλάμμα της Μαρίας. Άπέξω φτάνει το τραγούδι του Νίκου:

Στο βάθος κεί χαράζει ή αύγή χρυσόγελη, δροσάτη...)

(Στην πόρτα φαίνεται τώρα ό Νίκος και, καθώς βλέπει το σύμπλεγμα εκείνο, παύει το τραγούδι και μένει έκστατικός στο κατώφλι της πόρτας. Η αυλαία πέφτει άργά-άργά.)

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕ'.

—Ποιός είν' αυτός και τί θέλει έδω; ρώτησε αὐστηρά ό κ. Δήμαρχος. Κι' ό ταγματάρχης Μπαμπούμας, που έγνώριζε τον άμαξά των σεβαστών φιληνάδων του, είπε:

—Δικός μας άνθρωπος, κύριε Δήμαρχε. Λέγε, Φακή, τί συμβαίνει.

—Κύριοι! κύριοι! άρχισε τότε ό Φακής με τρέμουσα φωνή. Η άρκούδα που έτοιμάζεστε να κυνηγήσετε, είναι το άγριότερο, το πονηρότερο και το δυνατότερο θηρίο του κόσμου!... Φαντασθήτε, κύριοι, ότι έβίασε την πόρτα του σπιτιού μας, μπήκε μέσα, μ' έρουξε μένα χάμω μ' έν' άπλό χτύπημα του ποδιού

της, —μάλιστα, κύριοι!—κι' άρχισε να πετá στο κεφάλι των δυστυχισμένων κυράδων μου τις λάμπες, τα σκαμνιά, τα τραπέζια, ότι έβρισκε. Κι' αφού μās ένόμισε νεκρούς κάτω απ' τα ερείπια των επίπλων, στρώθηκε σά νοικοκυρά στην τραπέζα κι' έφαγε τον περιδρομο. Όστε φαί μās άφησε, ούτε κρασί, ούτε τίποτα. Αυτά, κύριοι, ήρθα κατά χρέος να σάς πώ, και τώρα πάρετε τα μέτρα σας!

Η διήγηση αυτή του Φακή, μισοαληθινή, μισοψεύτικη, έκαμε τους γενναίους έθνοφρουρούς να μουνιάσουν. Άλλά ό ταγματάρχης Μπαμπούμας τους ένθαρρύνει πάλι με τη βροντώδη του φωνή:

—Έμπρός, κύριοι! Ακολουθήστε με! Έκινά πρώτος. Οί άλλοι τον ακολουθούν.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΛΟΓΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΣ είπα κάτι την άλλη φορά για τις εργασίες της Εταιρείας που φέρνει στην Αθήνα τη θάλασσα. Μ' αυτό τον τρόπο θα επαρκέσουν προσωρινά στις ανάγκες του αυξημένου πληθυσμού, ως που να τελειώσουν οι άλλες εργασίες που γίνονται στο Μαραθώνα και που θα υδρεύουν την πόλη μας με άφθονία.

Τί πρόβλημα, αλήθεια, κι' αυτό του νερού και πόσα χρόνια μ'ας βασανίζει αλυτο! Η πρωτεύουσά μας, βλέπετε, — και μπορούσαμε να κάμουμε άλλη πόλη πρωτεύουσα της Νέας Ελλάδας από την παλιά, την ένδοξη, την άλλοτε μητρόπολη αυτή του κόσμου, την Αθήνα; — έτυχε να βρίσκεται μακριά από τη θάλασσα και να μην έχη ποταμό. Γιατί ο Ίλιος κι' ο Κηφισός, οι πολυύμνητοι, δεν είναι πιά παρά ξεροπόταμα. Στην αρχαιότητα μπορεί ναχαν και νερό; σήμερα δεν έχουν σχεδόν παρά χαλίκια και σκουπίδια. Έτσι ή νέα πόλη που μεγάλωνε όλαενα, υδρεύεται με δυσκολία από το παλιό αδριάνειο υδραγωγείο, από τις ισχνές πηγές που βρίσκονταν στα περίχωρα κι' από τα λιγοστά πηγάδια.

Σχέδια, συζητήσεις, προτάσεις, συμφωνίες για μεγαλύτερη υδρευση, γινόνταν κάθε τόσο. Ήμεναι όμως πάντα στο χαρτί. Γιατί ταπεινά άτομικά συμφέροντα εμπαιναν στη μέση και, με σοφίσματα, με ψέμματα, με φουσκωμένα λόγια, εμπόδιζαν το μεγάλο συμφέρο, το γενικό. Η αντιπολίτευση, παραδείγματος χάρη, δεν άφησε τότε την Κυβέρνηση να φέρη τα νερά της Στυμφαλίας, για να μην αποκτήση πολιτική δύναμη και μείνιη περισσότερη. Η οι κηπουροί των περιχώρων χαλούσαν τον κόσμο, όταν επρότεινε κανείς να καταδρέχονται οι δρόμοι και να καθαρίζονται οι υπόνομοι με θάλασσα.

Γιατί πολλές φορές επροτάθηκε ή μεγάλη αυτή οικονομία. Επειδή όμως με τα νερά των υπόνομων, — αυτά τα βρώμικα, τα έλεινα, τα γεμάτα μικρόβια, — ποτιζόνταν τότε οι λαχανόκηποι, αντιδρούσαν οι κηπουροί. Δεν θάχαν πιά την ευκολία τους: το νερό των υπόνομων θάχε άλατι, δεν θάκανε για πότισμα. Θάταν έτσι υποχρεωμένοι να ζητήσουν ποτιστικό νερό απ' άλλου, να διοχετεύσουν, να νοίξουν πηγάδια, να ένοχληθούν, να ξεδιψήσουν. Έδάξαν λοιπόν ανθρώπους να γράφουν και να φωνάζουν πως το κατάδρεγμα με θάλασσα θάταν καταστροφή, πως το άλατι θάδλαπτε στα μάτια, στο στήθος, κι' άλλες ένα σωρό τέτοιες ψευτιές κι' ανοησίες.

Το κοινό τις πίστευε, ή Κυβέρνηση υποχωρούσε κι' οι κηπουροί αφιόνονταν έλεύθεροι να ποτίζουν με τα βρωμόνερα των υπόνομων. Έτσι όλες οι άρρώστειες του κόσμου λυμαινόνταν τους Αθηναίους από τη βρώμα των υπόνομων και τα μικρόβια των λαχανικών, για να μην τους βλάβη τάχα στα μάτια ή στους πνεύμονες το άλατι της θάλασσας. Με άλλους λόγους, αυτό που θα γίνη τώρα, μπορούσε ναχε γίνει από χρόνια και ναχαμε γλυτώσει απ' όλα τα κακά της λειψυδρίας, αλλά το έμποδιζε το άτομικό συμφέρο μερικών ανθρώπων, που προτιμούσαν, για να μην ένοχληθούν λιγάκι αυτοί, να κρατούν στη δυστυχία όλακερο τον πληθυσμό!

Κι' αυτό, παιδιά μου, πρέπει να ξέρετε πως συμβαίνει στον κόσμο συχνά: Το συμφέρο φωνάζει, το συμφέρο αντιδρά, το συμφέρο έμποδιζει. Γι' αυτό, όταν ακούτε μεγάλα λόγια, να δυσπιστήτε. Και θυμολμαι τώρα κάτι που συνέδθηκε τελευταία: Η Κυβέρνηση ήθελε να δώση την άδεια σε μια Εταιρεία να καλλωπίση και να εκμεταλλευθή το Λυκαβητό. Θάκανε ώρατα πράγματα και πάνω δδονττω σιδηρόδρομο, πάρκα, αναψυκτήρια, θέατρα, ξενοδοχεία. Ο λόφος, ο άχρηστος σχεδόν σήμερα, θα γινόταν έν' από τα ωραιότερα κέντρα αναψυχής, προπάντων για το καλοκαίρι. Άνθρωποι όμως που τάχαν με την Εταιρεία έκεινη, βέληθηκαν να το ματαιώσουν. Κι' έκαμαν τέτοια έκστρατεία στον τύπο, κι' έδωλαν τόσους λογίους, αρχαιολόγους, διανοούμενους, ποιητές, να πουν. — και πολλοί «καλή τη πίστει», — πως θάταν άσχημία, άκαλαισθησία, βεβήλωση, καταστροφή του θείου λόφου και καθέξης, — έλο και μεγάλα λόγια, — ώστε ή Κυβέρνηση έπηρεάσθηκε και δεν έδωσε την άδεια της. Άκόμη μια φορά ένα άτομικό μικροσυμφέρο, αντίθετο, έμποδισε να γίνη κάτι καλό.

Θέλετε κι' άλλο παράδειγμα; Είναι πολύ πρόσφατο και πολύ θλιβερό: Θάκούσατε βέβαια για τη νέα εκπαιδευτική αναμόρφωση, για τη βελτίωση των σχολικών βιβλίων, για τον καθαρισμό της γλώσσας τους, για την έξυψωση της ύλης τους, για την άπολύτρωση του Σχολείου από τους πλοκάμους των έθνοκτόνων Μαλλιαρών. Πόσα μεγάλα λόγια! Και για τί έλ' αυτά; Για να καταργηθούν τα έγκεκριμένα σχολικά βιβλία, — ο «Καλός Δρόμος» μου παραδείγματος χάρη, — και να έγκριθούν άλλα, γραμμένα βιαστικά, στο γόνατο, από μερικούς βέβαια άσυνείδητους συμφεροντολόγους. Και να, αυτοί κατάφεραν να προκηρυχθή Διαγωνισμός προς συγγραφήν αναγνωστικών για τις έξη τάξεις του Δημοτικού, με προθεσμία μόλις δυο μηνών, παιδιά μου!

Άν είναι δυνατό να γίνη βιβλίο σε δυο μήνες, και βιβλίο καλύτερο από τον «Καλό Δρόμο» που έγω έκαμα δυο χρόνια να τον γράψω! Κι' ένφ ή γλώσσα μένει ή ίδια, — για τις κατώτερες τουλάχιστο τάξεις, ή δημοτική, — και το πρόγραμμα το ίδιο, κι' ή ύλη ή ίδια, δεν αφιόνουν τα έγκεκριμένα για ένα άκόμα χρόνο τουλάχιστο και να κάμουν ένα Διαγωνισμό για καλύτερα βιβλία με την ήσυχία τους: παρά τα καταργούν άμέσως όλα και κάλουν τον βιαστικό αυτό Διαγωνισμό, που θά έπότηση να εισαχθούν όποιαδήπονη βιβλία δικά τους. Το συμφέρο, τίποτ' άλλο! Δυσπιστήτε λοιπόν όταν ακούτε μεγάλα λόγια. Τις περισσότερες φορές έχουν τα πιδ ταπεινά έλατήρια και κρύβουν τους πιδ ιδιοτελείς σκοπούς.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα υπό JULES CHANCEL)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η νέα έκαμε νόημα κι' οι πόρτες της στοάς ξανάκλεισαν με τον έλαφρότατο κρότο μιάς μηχανής που είναι λεπτότατα φτιασμένη.

Όταν βρέθηκαν στο πάρκο, ή νέα, πριν να φύγη, γύρισε κι' είπε στο μηχανικό:

— Κύριε, θέλω να το νοιώσετε απ' αυτή τη στιγμή ότι δε σας θεωρώ πιά σαν αϊχμάλωτο, αφού πληρώσατε τα λύτρα σας, αλλά σαν συνεργάτη μου που ένδιαφέρεται για μια κοινή μα υπόθεση. Είμαι βέβαια υποχρεωμένος να σας κρατήσω ως την ήμέρα που σας έρσια, αλλά στο διάστημα αυτό θα διατάξω να μην σας έπιτηρούν σχεδόν καθόλου. Όσο για τα παιδιά, αυτά είν' έλεύθερα και τους δίνω το δικαίωμα να κυκλοφορούν σ' όλα τα μέρη της κατοικίας μου.

Χαιρέτησε με το χέρι κι' έφυγε στα ιδιαίτερα διαμερίσματά της.

Δυο μέρες! Μόνο δυο μέρες, κι' ύστερα θά ήταν έλεύθεροι! Ο κ. Καρινό γύρισε καθουχασμένος στο δωμάτιό του κι' έκει μ' ευχάριστη έκπληξη είδε το μηχανήμα τοποθετημένο σ' ένα τραπέζι.

Δε χωρούσε αντίλογια ότι ή συμπεριφορά του άρχηγου απέναντί του ήταν άμεμπτη. Οι άνησυχίες του τώρα πιά είχαν σβύσει. Όσο για τα παιδιά, αυτά αποφάσισαν άμέσως να έπωφεληθούν από τις καινούργιες ευκολίες, που τους έδιναν. Πέρασαν κι' είδαν μαζί όλα τα διαμερίσματα, όπου ως τώρα τους άπαγόρευαν να μπουν. Ανακάλυψαν μάλιστα στο πάρκο ένα χαριτωμένο κιάσι, μέσα σε μια λίμνη, όπου πρόδωλαν νούφαρα και λωτοί. Μια θαυμάσια βαρκούλα

τους προσκαλούσε να κάμουν τον περίπατό τους. Μπήκαν μέσα με χαρά και, αφού έκαμαν το γύρο της λίμνης, μπήκαν στο ποταμάκι και πέρασαν από όλες τις μεριές του μεγάλου πάρκου.

Τήν ώρα του τσαγιού, ή Δούση πήγε να βρή τον πατέρα της. Ο Φραγκίσκος όμως, πιδ περίεργος εξακολούθησε τον περίπατό του και τις εξερευνήσεις του σ' όλες τις μεριές της κατοικίας. Ανακάλυψε τους σταύλους, τα γκαράζια και δοκίμασε να πιάση κουδέντα μ' έναν όδηγό, που τον είχε γνωρίσει στο ταξίδι του με τους έλέφαντες.

Ηθελε να ρωτήση για τα πελώρια και περίεργα αυτά ζώα, μα ο όδηγός, ένας ίθαγενής του Κάμποτζ, δεν έννοιωθε γρύ από γαλλικά και με τα νοήματα έδειξε πόσο στενοχωριόταν που δε μπορούσε να πιάση κουδέντα με το παιδί. Μα ξαφνικά, σά να του ήρθε μια έμπνευση, πήρε το Φραγκίσκο από το χέρι και τον όδήγησε, ανάμεσα από το πάρκο, σε μια πυκνή συστάδα από μπαμπού, που έκρυβαν μιάν άλλη κρυφή υπόγεια είσοδο του σπιτιού. Ήταν ή είσοδος της κουζίνας, που βρίσκονταν στα υπόγεια.

Ο Φραγκίσκος δε μπορούσε να καταλάβη την ιδέα του όδηγου του. Μα ήταν παιδί περίεργο και, μια που είχε την άδεια να γυρίση παντού, έννοούσε να χρησιμοποιήση την έλευθερία του. Ο όδηγός είπε δυο λόγια, στην ειδική αυτή γλώσσα που μεταχειρίζονταν μεταξύ τους δλοι οι άνθρωποι του σπιτιού, σ' έναν μάγειρα που ο Φραγκίσκος τον γνώρισε από το σκούφο του και την πλατειά ποδιά του. Αύτα τα δυο χαρακτηριστικά των μαγείρων είναι, βλέπετε, έμοια, σ' όλα τα μέρη του κόσμου. Ο χοντρός μάγειρας λοιπόν, εύθις μόλις άκουσε τί του έλεγε ο όδηγός, έτρεξε κοντά στο παιδί με χαμόγελα, με χειρονομίες, και του μίλησ' εύθις σε γαλλική, που φάνηκε έξαιρετικά ευχάριστη στο Φραγκίσκο γιατί είχε την τοπική μασσαλιώτικη προφορά.

— Βάι, βάι!... έκαμε ο μάγειρας κουνώντας θριαμβευτικά την κουτάλα που κρατούσε στο χέρι... Ένα Γαλλόπουλο δώ πέρα!... Ω, να το χαρώ το πατριωτάκι, που μάς ήρθε έδω, στις σωφές μας!

Ο Φραγκίσκος καταχάρηκε κι' αυτός που έδρισκε έναν πατριώτη και του είπε, σφίγγοντάς του το χέρι:

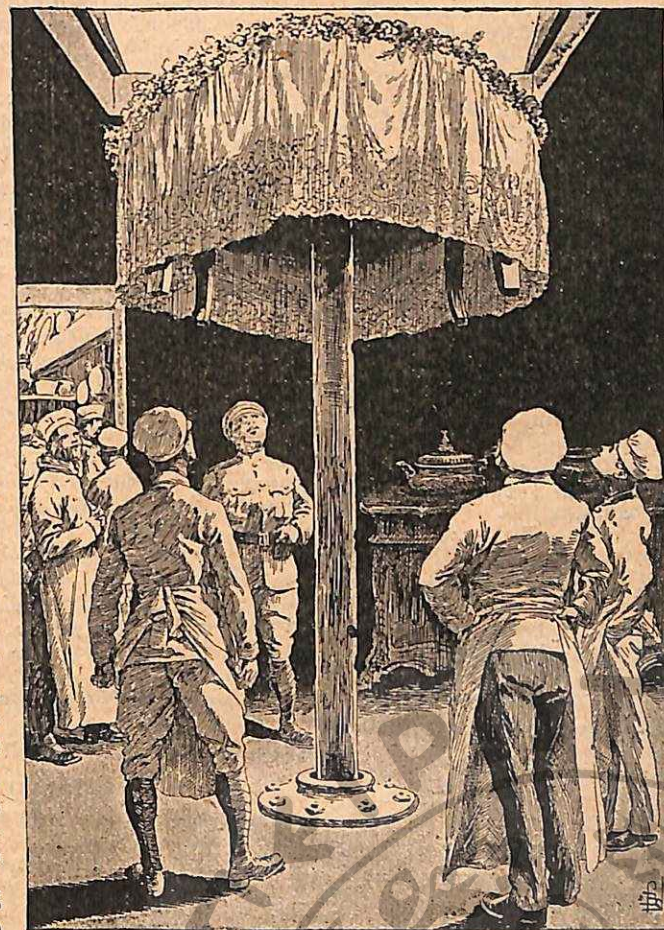
— Μεγάλη μου χαρά που βρίσκα έδω ένα Γάλλο.

— Μάριος Ζουμής, από τη Μασσαλία!

— Κι' έγω! φώναξε το παιδί.

— Από τη Μασσαλία και σύ! Μα τότες είμαστε διπλά πατριώτες!

Η γνωριμία είχε γίνει πιά κι' ο μάγειρας, με την ευκολία που χαρακτηρίζει τους μεσημβρινούς, άρχισε να διηγείται την ιστορία του στο παιδί. Ήταν στρατιώτης στο πεζοναυτικό στο Σαίγκον κι' ο στρατηγός τον είχε παρμένον για όρδινάντα. Όλα

«Ο Φραγκίσκος έννοιωσε ότι σηκώνονταν στον άέρα...»

πήγαιναν καλά, ως την ήμέρα που γνωρίστηκε με έναν Άνναμίτη, ένα παλιόσκυλο και πέρα! που του έμαθε να καπνίζει το χασις.

— Το φαρμάκι, παιδάκι μου, το φαρμάκι! Δεν το ξέρεις εσύ το φαρμάκι!

— Έννοια σας, το ξέρω.

— Από τη στιγμή αυτή ήμουν χαμένος. Παραμελούσα την ύπηρεσία μου κι' άρχισα να γίνομαι στραδόξυλο. Τιμωρία, φυλακή, άλλο τίποτα! Κι' ένα πρωί, που λές, αθάδιασα στο στραγγό μου και ύστερα λιποτάχτησα. Τί νακανα τώρα; Άν με περνούσαν από στρατοδικείο... ισόβια, να σε χαρώ, ισόβια, όχι παίζε γέλασε! Έκείνο το παλιόσκυλο μου είπε τότε να γίνω μάγειρας στο Σιδερένιο Χέρι. Κι' έγιναι.

— Είσαι ευχαριστημένος έδω; ρώτησε ο Φραγκίσκος.

— Έ, δώ που τα λέμε, δεν είμαι και δυσαρεστημένος: μισθός καλός, όλα βολικά. Μα βλέπεις, μωρέ πατριδά μου, έρχονται ώρες που θυμάμαι την κατακαμένη τη Μασσαλία, και τότες πιά μην τα ρωτάς και μην τα γυρεύεις...

— Δεν πρέπει να μέινετε έδω.

Ο χοντρός μάγειρας κούνησε το κεφάλι με λύπη.

— Σάμπως μου φαίνεται πως δεν ξέρεις που βρίσκεσαι, μικρό μου.

— Πολύ καλά δεν το ξέρω.

— Λοιπόν, πατριδά μου, βρίσκεσαι σ' έναν τόπο, απ' όπου δε βγαίνεις, κι' αν έχεις εκατό κεφάλια, που λέει ο λόγος: άρκει να μπής μια φορά!

— Κι' όμως έμεις θα βγούμε σε λίγες μέρες.

— Να το ιδώ και να μην το πιστέψω!

Μα βλέποντας ότι τα λόγια του στενοχωρούσαν και τρόμαζαν το παιδί, ο Μάριος προσπάθησε να μετριάση αυτή την έντύπωση.

— Τώρα δε λέω, μπορεί να μάς κρατούν έμας έδω πέρα, που είμαστε μικροί κι' άνήμποροι. Μα βλέπεις, πάντα τα μεγάλα ψάρια...

Και για να γυρίση την κουδέντα, πρότεινε στο Φραγκίσκο:

— Πάμε να ιδής τ' άρχοντικό μου; Είναι όλο σίκ, μην τα ρωτάς! Μήτε στη Μασσαλία δε βρίσκεται! Κόπιασε να ιδής!

Ο Μάριος Ζουμής υποδέχθηκε το Φραγκίσκο στην κατοικία του, που ήταν αληθινά έπιπλωμένη με τη λεπτότητα και το γούστο που χαρακτηρίζει όλα τα μέρη του παλατιού των Έρειπλών. Έδειξε στο παιδί τα τελειοποιημένα φουδούνια του,

τα φυγεία, τις κατασρόλες κι' όλες τις λεπτομέρειες της κουζίνας του. Τέλος του έδειξε, στη μέση του μαγειριού, ένα στρογγυλό τραπέζι, με διάμετρο τρία μέτρα πάνω-κάτω, που στηριζόταν σ' ένα κινητό πόδι και άνέβαινε ή κατέβαινε, όπως ή καμπίνα του άσανσέρ.

— Σε τί χρησιμεύει αυτό το τραπέζι; ρώτησε το παιδί με περίεργεια.

Ο μάγειρας δίστασε μια στιγμή πριν απαντήση. Μα ήταν τόσο ευχαριστημένος γιατί του δινόταν ευκαιρία να ικανοποιήση την έμφυτη τάση του προς τη φλυαρία και μάλιστα μ' έναν πατριώτη του, ώστε πήρε την άπόφασή να φανερώση το μυστικό του.

— Πάνω σ' αυτό το τραπέζι, είπα σιγά-σιγά, τρώει τ' άφεντικό.

(Ακολουθεί)

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ
ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22-23ΧΙΛ.

66ον Δελτίον Εισφορῶν

Ἀπὸ τὸ 65ον Δελτίον (*Ἰδε φύλ. 26ον)	Δρ. 17.343.90
«Ψυχὴ»	10.—
«Ἐλένη Γ. Αποστολίδου»	12.50
«Ἰδὲν»	20.90
Δ. Π. Ν.	5.—
Δ. Γ. Γιαμουγιάννης»	5.—
«Ἐρμηνεία Θ. Μακρῆ»	5.—
«Ἀτρώμητος Ἑλλη- νόπαϊς»	5.—
«Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ»	7.—
Διδύκει Διμαντοπού- λου καὶ Παφιλᾶ»	55.—
Ἐνδλφ μέχρι 31/5/26»	17.469.30

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνα- νεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι- καίωματος δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεύμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμ- βρίου 1926. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κο- ριταία.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀειθαλής, ἄ. (ΒΚ). Ἰβάν, ἄ. Κεραυνός, ἄ. (ΔΟΠ). Ἀκούραστος Ἐφευρέτης, ἄ. (-). Ρολάνδος Κανδιάνο, ἄ. Ραῦμόνδος Μπονέ, ἄ. (ΝΤ). Γου- λιέλμος Τέλλος, ἄ. (τί σὰς μέλει;) Ζυγκομάς, ἄ. (ΓΣ). Ἀφρόλουστη, κ. (;) Κρινοςπαρμένη Ἀμμουδιά, κ. (;). Τρελλοκάτωκο, κ. (;) καὶ Ζαῖρα, κ. (ΤΠ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Νύμφη τοῦ Ἑβρου, κ. Πιπλου- λου, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Μὴ με Δημόναι (στὴ θεὰ σου, ποὺ μάγαπᾷ τόσο, νὰ πῆς πολλὰ χαιρετίσματα ἀπὸ τὸν κ. Ε., ποὺ τὴ θυμᾷται πολὺ καλὰ καὶ σὺ γράφε μου συχνότε- ρα) Ζενίθ (τὰ ἔλαδα ἔλα) σὲ πί- στωσα με δρ. 50.) Χρῆστον Δ. Νη- σιῶτην (ἔστειλα τὰ 5 φύλλα) εὐ- χαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια! Μα- ρουσιωτῆς (καλῶς τὰ δέχτηκες) πὲς της κι' ἀπὸ μένα καλῶς ἤλ- θε· ἡ μαμμά μοῦ τὸ εἶπε τότε καὶ τὸ πέρασα στὸ ξεπᾶθμά σου) Γε- ὠργιον Παπαγεωργίου (δέχομαι καὶ συνδρομητὰς τριμήνους· κομ- μάτια ὅμως χωρὶς ψευδώνυμο, ὅχι) Στυλιανὸν Ἀστρινὸν (εὐχαριστῶ πολὺ· μὰ δὲν ἔγραφα νομίμως μὰ περιλῆψη; ὁλόκληρο τὸ γράμμα σου δὲν μποροῦσα νὰ τὸ δημοσιεύ- σω) Ἀνδρῶπον (ἡ διαφορά εἶ- ναι δρ. 25) Ροῖμόνδον Μπονέ (δὲν ἦταν καλὰ· στείλε ἄλλα) Δα- φνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκην (γαλ, νὰ στείλῃς χαῖρω ποὺ ἔγινες κα- λὰ) Σκλάβαν Βασίλισσαν (ὅχι· δὲν εἶναι) Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (γαλ, ὅταν εἶναι σύντομα) Ἀρι- σμαρί, Ἑλένην Ἀποστολίδου, Νίναν Ξανθοπούλου κτλ. κτλ.

Νιόβην, Βρυκολαιμασμένον Ἀγγελον, Κεραυνόν, Ἰμογένην (ἔστειλα).

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Φάντα- σμα, Μάρισαν, Δαφνοστ. Ὀλυ- μπιονίκην, Γλυκὸ Χαμόγελο, Γλαυκῶπιδα Ἀθηνᾶν, Ἀνθρο- πον, Λυκόσκυλον, Σείριον, Ζε- νίθ. Ἀχ Πόλη, Διγενῆν Ἀκρί- ον.

Ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῶν κάτωθι ζη- τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἄρ- χαιὸν θεὸν τὰ δὲ τρίτα γράμμα- τα κριτὴν τοῦ Ἄδου:

1, Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου 2, Ἑταῖον ποῖμα 3, Αἰσθησις 4, Ἀγριον ζῶον 5, Ἀρχαία πόλις 6, Νησίς τοῦ Αἰγαίου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΑΡΧΗ τοῦ νέου 227 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 5 Αὐγούστου.)

[Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημο- σίεσις τῶν καλυτέρων Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς συλλογὰς τοῦ 226ου Δια- γωνισμοῦ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς Β' Ἑ- ξαμηνίας. Ἡ προθεσμία πρὸς ἀ- ποστολὴν Συλλογῶν λήγει τὴν 30 Ἰουνίου. Τάποτελέσματα τῶν δύο προηγουμένων Διαγωνισμῶν πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων θὰ δημο- σιευθοῦν λίαν προσεχῶς.]

403. Δεξιόγραφος

Μία πρόθεσις βαρέθηκε
Τὸν κόσμον κι' ἡ καίμενη
Εἶπε· νὰ πάῃ σὲ μοναστήρι.

Ἔτσι μπροστά του βρέθηκε.
Μὰ τώρα... περιμένει
Νὰ τῆς ἀνοίξουν γιὰ χατήρι.
Μηλολένθη

404. Στοιχειόγραφος

Πᾶρε ἀπ' τοὺς ἐξῆ κάποιον χρόνον
Καὶ τὸ λαίρδ του κόψε μόνο
Γιὰ νὰ τοὺς μπῆς καὶ σὺ στὴ μύτη
Καὶ νὰ σὲ πῶν... ἄριστο λῦτη.
Δημήτριος Χ. Παπαγιάννου

405. Τονόγραφος

Κατέβασε τὸν τόνο
Μία πόλη ἑλληνικὴ
Κ' ἔγινε ἀμέσως Κράτος
Μέσ' στὴ Βουλκανικὴ.
Φορτευνασμένη Θάλασσα

406. Αἵνιγμα

Πρῶτος ἐρχομαι στὴ Νάξο,
Ἀλλὰ δεύτερος στὴν Ἀνδρο.
Καὶ στὴν Τήνο πάλι τρίτος, —
Κι' ἂν σάρεση μπάρμπα-Δάμπαρο...
Γεώργιος Δανιέλος

407. Ἀστήρ

* * * Ὅριζόντιως κάτοι-
* * * κος ἑλληνικῆς χώ-
* * * ρας καθέτως τι-
* * * τάν· διαγωνίως νί-
* * * ὁς τοῦ Ἀπόλλω-
* * * νος καὶ κοινὸν ἐρ-
* * * γαλεῖον.

Ἀλίκη Ν. Δροσοπούλου

408 — 412. Φωνηεντόγραφος

Τῇ προσήκῃ ἐνός καὶ τοῦ αὐ-
τοῦ φωνηέντος, ὁσαυδήποτε φο-
ρὰς ἐπαναλαμβάνομένου, εἰς ἑκα-
στον τῶν κάτωθι σωρῶν συμφῶ-
νων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δύνα-
ται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματι-
σθοῦν πέντε λέξεις:

βσβ, σππλ, ρορ, δν, μυγλ
Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

413. Διπλὸ Κεφάλι.

Πόρος, οὐς, ὄνος, πῶς, ὄρος.
Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προ-
σθεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἕν γράμμα
καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα τό-
σα λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ
νὰ σχηματίζων πόλιν τῆς Ἑλ-
λάδος.

Ἀνθρῶπος

414. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἄρ-

χαῖον θεὸν τὰ δὲ τρίτα γράμμα-
τα κριτὴν τοῦ Ἄδου:

1, Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου 2,
Ἑταῖον ποῖμα 3, Αἰσθησις 4,
Ἀγριον ζῶον 5, Ἀρχαία πόλις
6, Νησίς τοῦ Αἰγαίου

415. Μικτόν

υι - πνρν - εσαει - ου - ρδν
Λυκόσκυλος

416. Γριφός

τιν	τιν	Βορρᾶς
Οὐ	δ'	δοξ
τιν	τιν	Νότος
τιν	τιν	Ζέφυρος
		Χιόνι

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

417. Logogriphe

Animal mammifere
Dans un espace de temps,
Ça suffit pour nous faire
Un genre d'antilope
Des montagnes d'Europe.
(Πρωτότυπον) Ἑλευθ. Ν. Ρουσάκης

418. Calembrour Arithmétique

Comment peut-il se faire
qu'en ôtant :

9 de 6

10 de 9 et

50 de 40

l'ensemble de ces trois sous-
tractions donne six?

Κυρά-Κυραλίνα

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 12

162. Ἡπειρος (ἡ, Πύρρος). —
163. Πεπονόσπορος - περονόσπο-
ρος. — 164. Λάρισσα - Ἀσσυρία. —
165. Ἡ μυτιῖδρα.

166. Α Σ Σ 167. ΒΟΛΓΑΣ

Γ Ι Ο (Ὀλγά, λαγός,

Ε Υ Τ Ε Ρ Π Η γάλα, ἄλγος,

Ν Α Λ Σάββας). — 168

Ι Ι Ο - 172. Πάρος,

Κ Α Σ θεῖος, θέρος,

φάρυγξ, σάρισσα. Διὰ τοῦ Α·
λάρος, λείος, Λέρος, λάρυγξ,
Λάρισσα. — 173. ΡΟΔΟΣ (Ροδό-

χρους, Ὀμόφωνος, Διαίρεσις, Ὀ-
μοιος, Σοβαρός). — 174. Φοβοῦ
τὰς διαβολὰς κῶν ψευδεῖς ὥσιν.

— 175. Μὴ ἐγκαταλείπης φίλον
ἀρχαῖον (μὴ, ἐν κατὰ, λι, π' εἰς
φίλ, ὄναρ, χέων). — 176. Fardeau

(fard, ean).

* * * Ὅριζόντιως κάτοι-
* * * κος ἑλληνικῆς χώ-
* * * ρας καθέτως τι-
* * * τάν· διαγωνίως νί-
* * * ὁς τοῦ Ἀπόλλω-
* * * νος καὶ κοινὸν ἐρ-
* * * γαλεῖον.

Ἀλίκη Ν. Δροσοπούλου

408 — 412. Φωνηεντόγραφος

Τῇ προσήκῃ ἐνός καὶ τοῦ αὐ-
τοῦ φωνηέντος, ὁσαυδήποτε φο-
ρὰς ἐπαναλαμβάνομένου, εἰς ἑκα-
στον τῶν κάτωθι σωρῶν συμφῶ-
νων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δύνα-
ται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματι-
σθοῦν πέντε λέξεις:

βσβ, σππλ, ρορ, δν, μυγλ
Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

413. Διπλὸ Κεφάλι.

Πόρος, οὐς, ὄνος, πῶς, ὄρος.
Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προ-
σθεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἕν γράμμα
καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα τό-
σα λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ
νὰ σχηματίζων πόλιν τῆς Ἑλ-
λάδος.

Ἀνθρῶπος

414. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἄρ-

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλᾶς
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέ-
ξις, μετὰ παρὰ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ
μετὰ κεφαλὰ δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΣΤ'—399)

Διαπλασκόπουλα, ποθώντας πάλι: νὰ ἴ-
να νικήσω τὴν ὁμορφὴ ζωούλα σας, σὲ
στέλνω ἕνα ὁλόγλυκο χαιρετισμὸν, πηδών-
τας στὸ μυροδόλο περιβόλῳ σας.
Ἀνακαλύψτε με!

IBAN

(ΚΣΤ'—400)

Πρωτοπαίνοντας στὸ Διαπλασκόκοσμο,
χαιρετῶ ἐγκαρδῶς τὴς Ἑλκεῖες Ἑλ-
ληνοπούλες καὶ ἰδιαίτερως τὸν Σόλλογον
«Φαρῶ».
Ρολάνδος Κανδιάνο

ΠΡΙΓΚΙΠΕΣΣΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ. Ἀνταλλάσσο-
με Μ. Μυστικά: Δις: Ἀδάμον Ἀδαμί-
δην, ἀλευροπολεῖον Ταμπά Χανά, διὰ Πα-
ναγιώτην Παλαιοδηροῦδην (Σ) Σέρρας.

ΦΛΟΓΙΤΣΑ, ψηφίζω τὸν ΓΙΩΝΗ ΑΝΘΗ.

ΣΚΛΑΒΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(ΚΣΤ'—402)

Δούκισσα, στείλε πρῶτη, Ἑλπίσις Ἀγά-
πη, Ἀντουανέττα, Μάρισα, Λολότα
Χάνια, Διαδατῆς, ἡ ἀνάμνηση ἕνα σας
τετραδιάκι στὴν Δ'αἰν: Τράπεζαν Ἀνατο-
λῆς (Διὰ Διδῆς Κοντοῦ), Σέρρας

ΓΑΡΔΕΝΙΑ

(ΚΣΤ'—403)

ΚΑΠΟΙΕ, ἐάν εἶσαι Διαπλασκόπουλο μάθε
ὅτι σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέ-
ρον σου τὸν Λουδοβίκον καὶ τὴν Ἀντουα-
νέτταν δὲν τοὺς γνωρίζεις, ἔξερε το ὅμως
πὼς δὲν εἶναι ἐχθροὶ μου.

Κρινόδεσχη Νεράϊδα

(ΚΣΤ'—404)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΑΓΝΩΣΤΩΝ»

Οἱ ἌΝΘ (ΝΥ) ΜΟΙ, πῆγαν γιὰ μαλλὶ κι' ἐ-
δύληκαν κοιμεμένοι, ἀκούσα!!! Ὅλοι
αἱ ἀνακαλύψαι φανταστικά, ἀκούσα!!!
Νὰ τώρα κι' ὁ ἀρχηγὸς τοὺς: Πῆτερ Πάν-
δημητράκης Μασουρίδης. Μπα, συγχέ-
σθε: ; ; Τίποτα δὲν εἶναι, ἕνα μόνο πέρ-
νιασμα τῆς Ὀμοσπονδίας «ΑΓΝΩΣΤΩΝ». Λοι-
πὸν περαστήκατε καὶ μὴ τὰ ξαναδᾶξετε μετὰ
(Σημ. Διαπλάσεως: Βέβαια αἱ ἀνακαλύψαι
τῆς (ΚΣΤ'—378) εἶναι φανταστικά). Ἰδοὺ
τί ἐστὶν Ὀμοσπονδία «ΑΓΝΩΣΤΩΝ».

Ὁ Γενικός Ἀρχηγός

«Αφανεῖς», δὲν διελύσατε τὸν «Μικρό-
κοσμο», ἀλλὰ μετωνόμασθαι εἰς Ὀμοσπον-
δίαν «ΑΓΝΩΣΤΩΝ». Ποιά εἶναι τὰ θημάτα
σας;

Τραγικὸ Ταγκό: Μέδουσα—Κουνέλη·
Ἀηδονόλαλη—Γενάκη· Βάρκα τοῦ Καν-
αρη—Παυλοῦτο· Ἀναδρομῆς Ἀττικῆς
—Πατσουλῆς, Στρίγγλα—Μαχαίρα· Αἰκὴς
—Ερμηνούλη.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἀνιχνευτῶν

(ΚΣΤ'—405)

Τὶς ἀγαπημένες μου φίλες Τρελλὴ Ἀρι-
στοκράτισσα καὶ Κόρη τοῦ Βυζαντίου
ἐδουλοῦντο ὁλόθερμα γιὰ τὶς εὐγενεῖς τῶν
ἐχθρῶν.

Τζοκόντα

(ΚΣΤ'—406)

Χαιρετώντας ὅλους ἀρχίζω: Μέλισσα

Ἀγγελόπουλου.

(ΚΣΤ'—407)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ.
Ζητῶ τὴν ἡθικὴν σας βοήθειαν γιὰ νὰ
ιδρύσωμε ἕνα Σόλλογον ποὺ λείπει ἀπὸ τὸ
Φάληρον. Ὅσοι θέλετε γράψετε: Σαντορι-
νίον, ὁδὸς Ναϊδάων. (Οἰκία Ταρσοῦλη).
Παλαῖον Φάληρον.

ΦΩΤΕΙΝΟΣ

(ΚΣΤ'—408)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Κάρτ-ποστάλ
(μετὰ δύο λόγια γιὰ ἐνθύμησι) καὶ Μ. Μο-
στιαν. Προθεσμία διήμενος. Συμμετοχὴ
μονόδρομος. Βραβεῖα 8 ἐβδόμης: Χαρο-
μένη Ἐπιστήμη. — Ἰδε ὁ ἀνθρώπος (Νι-
ταζ), Ἀλήθεια (Χάμπος), Ποιοὶ εἶναι οἱ
δολοφῶν (Γολατῶν), Τραχουδία (Βύρω-
νος), Κυρὰ Τρισευγενῆ (Καπούρογλου).
Μετὰ Χόλτενις (Σερμπουλιέ), Αἰγνὸς Γά-
τος (Ιοκάστη Φράνς).

Δις: Διονύσιον Καραντζίην, Κιόνιον

(Ἰθάκας).

Ἀσπασία Μαχαίρα, ἔτσι ἀνταποδίδεις

Μ. Μ.: Ἀπεργονος τοῦ Ὀδυσσεύς

(ΚΣΤ'—409)

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Βραβεῖον ἔλα-
β' εὐχαριστῶ πολὺ. Ροδάκη Αὐγού-
λα, διαλέξατε τὸ βραβεῖόν σας/ΚΣΤ'—244).
Κλαῖρη, Μ. Μ., κάρτα ἔλαβα· ἔστειλα.
Διαπλασκόπουλα, μὴ ξεχνᾶτε/ΚΣΤ'—5).

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ